మేమందరం హాయిగా ఇంకో వూరికి - ఏలూరికి

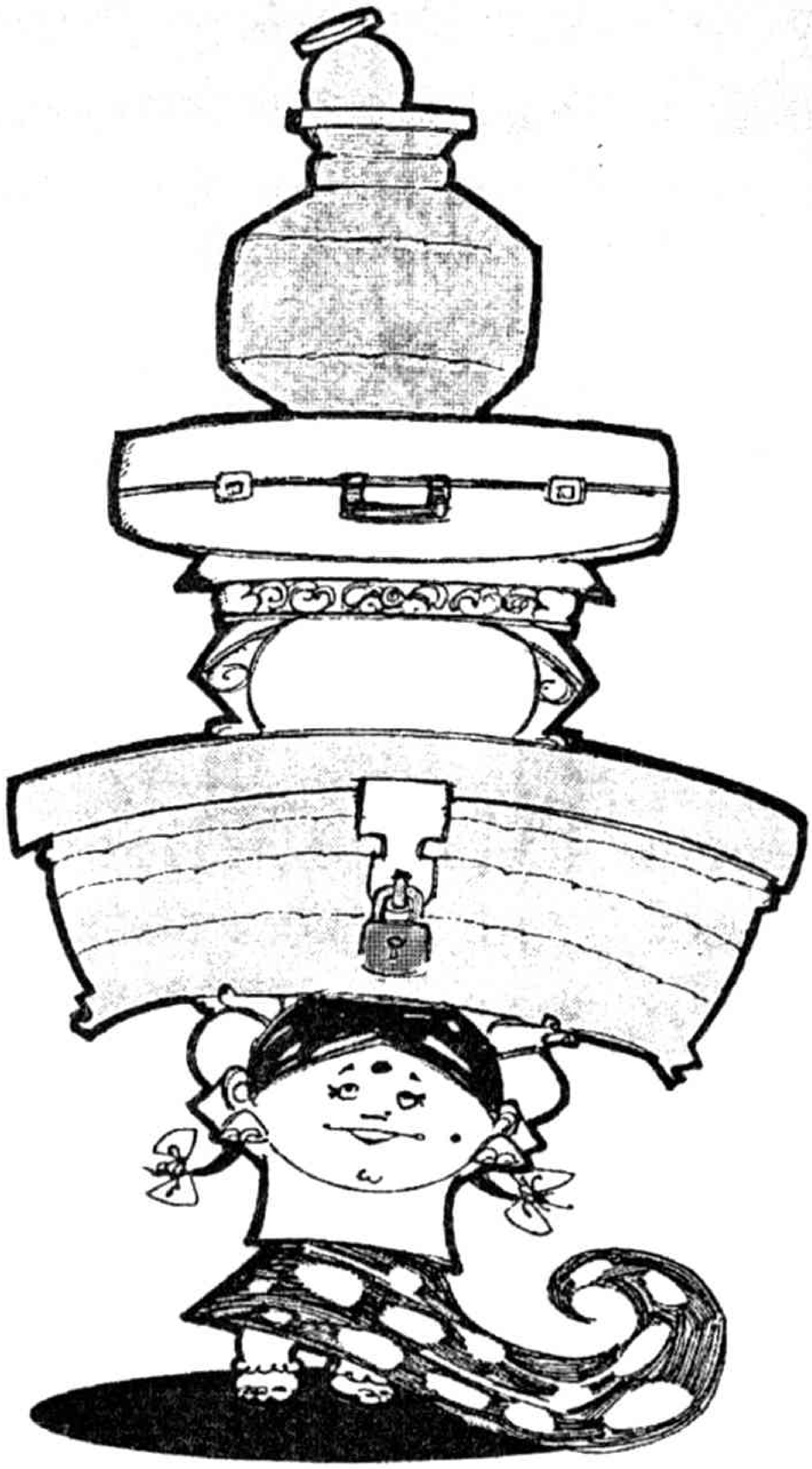

మాకు రేపట్నించి క్రిస్మస్ సెలవలు. ఈవేళ మదర్ సుపీరియర్ అన్ని క్లాసుల్లో ఫస్టు సెకండు వచ్చిన పిల్లలకి సాయంగా పువ్వులతికించిన ప్రోగ్రెసు కార్డులిస్తారు. చప్పట్లు కొట్టిస్తారు.

ఇంక మాలాటి వాళ్లం టీచరు దగ్గర కార్డులు తీసుకుని మేవే పువ్వులతికించుకోవాలి. అన్ని పేపర్లలోనూ మార్కులోసారి వేశాక బాడ్‌హాండ్‌రైటింగని ఐదేసి మార్కులు తీసేస్తారు కాబట్టి నే చచ్చినా ఫస్టొచ్చే ఛాన్సు లేదు.

కానీ మదర్ దగ్గర గ్రీటింగ్ కార్డు అందుకోవాలంటే ఇంకో ఉపాయం ఉందిలే. అదేవిటంటే పాత బట్టలుగానీ, దుప్పట్లు గానీ, స్వెట్టర్లు గానీ ఎక్కువగా పోగుచేసి తీసికెళ్లి కాన్వెంటు సిస్టరు కివ్వాలి. అందరికన్నా చాలా తెచ్చిన పిల్లలకి మదర్ మెర్రీక్రిస్మస్ చెప్పి గ్రీటింగు కార్డిస్తారు. ఒక్క మా ఇంట్లోవే అయితే తక్కువగా కనపడతాయని హరే రామా వాళ్ళింట్లోనూ, ప్లీడరు గారింట్లోనూ, మామీ వాళ్ళింట్లోనూ కూడా కొన్ని అడిగి తెచ్చా. పాపక్కా, ప్రమోదక్కా మాత్రం వాళ్లింటికొస్తే చంపేస్తామన్నారు. మావి మేం ఇచ్చుకోగలంలే నీ సాయం ఏం అక్కర్లా అని కూడా అన్నారు. హు! వాళ్లింట్లోవి వాళ్లిచ్చుకోవాల్సిందే, నాలా ఇంకోళ్లని అడిగి తెమ్మను చూద్దాం! ఈ పాతబట్టలన్నీ సిస్టర్లు పేదలకి పంచుతారన్నమాట.

ఎవరో వీధిలో ఎర్రసైకిలు దిగుతున్నాడు. ఎవరబ్బా అనుకుంటూ వాకిట్లోకి పరిగెత్తా.

''పాపా! ఇది వెంకటేశ్వర్రావుగారిల్లేనా''

''కాదండీ! సీతారామయ్యగారిల్లు'', ఎవరిల్లో పట్టుకుని మనదంటే బాగుండదు కదా. మరి ఇంటి నెంబరు అదే వుందే ఆసైకిలబ్బాయడిగాడు. ''అంటే వెంకటేశ్వర్రావుగారు మా నాన్నగారు. మేం వూరికే అద్దెకుంటున్నాం, అంతే. ఇది మా ఇల్లెలా అవుతుంది ? ఎర్రసైకిలంటే టెలిగ్రాం వచ్చిందా ఇంతకీ ఎవరు చచ్చిపోయారు?''

అతను చదవడం మొదలెట్టాడు - సామినాథన్ గారనీ....

''అయ్యోపాపం! మొన్ననేగా వూరెళ్లారూ! ఇంత తొరగా చచ్చిపోయారా''

''ఓర్నా తల్లోయ్! తప్పు తప్పు! ఆయనేం చచ్చిపోలేదు. మీ నాన్నగార్కి ఏలూరు ట్రాన్స్‌ఫరయిందనీ ఎల్లుండి లోపల జాయనవమనీ టెలిగ్రాం ఇచ్చారు.'' అన్జెప్పి వాడు సైకిలెక్కి వుడాయించాడు ఆ కాయితం నా చేతిలో పెట్టి. ''అమ్మా! ఇటు చూడు! టెలిగ్రాం! మనకి ట్రాన్స్ఫరయిపోయిందీ! ఏలూరెళ్లి పోవాలీ! ఎల్లుండే వెళ్లాలీ!'' అని పాడుకుంటూ పరుగెత్తు కుంటూ వెళ్లి అమ్మకి కాయితం ఇచ్చేశా! ''వచ్చిందీ శ్రీముఖం! అనుకుంటూనే వున్నా మూటా ముల్లెసర్దాలని. ఏలూరులో అమెరికనాస్పత్రి పనొచ్చుంటుంది కంపెనీకి. ఏం నీ వళ్లో వొరిగి పడిందని అలా గెంతుతున్నావు ? పనిమీది కెళ్లి నాన్నని కేకేసుకురా, అమ్మ రమ్మంటోందని చెప్పు. టెలిగ్రాం సంగతి చెప్పకు'' క్షణంలో పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి జీపులో నాన్నతో కలిసి వచ్చేశా.

నాకంతా రోజుకో హడావిడిగా కొత్తరకంగా వుంటే ఎంతిష్టమో చెప్పలేను. రోజూ సోదిలా ఒకేలా వుంటే ఏం బాగుంటుందీ. ట్రాన్స్ఫరంటే ఎంత మజా! కొత్తవూరు, కొత్త స్కూలు, కొత్త టీచర్లు. కానీ అమ్మకి విసుక్కోవడం తప్ప ఏవీ తెలీదు. నే సంతోషిస్తే కూడా చూడలేదు.

''ఇదిగో టెలిగ్రాం. మనకీ గుంటూరు నీళ్లకీ ఋణం తీరిపోయింది. కనీసం పిల్లలపెద్ద పరీక్ష లయేవరకయినా వుండనిస్తారేమోనని ఆశపడ్డా! అన్నట్లు రేపట్నించీ వీళ్ల స్కూలు సెలవలు. టీసీలు కావాలని ఉత్తరం రాసియ్యండి నానీ చేతికి'' అన్చెప్పి అమ్మ లోపలికెళ్లి పోయింది.

నాన్న రాయడం మొదలెట్టారు. ''నానీ ! నువ్వే క్లాసే''

''మీరెక్కడ దొరికారు నాన్నా నాకు ! నేనే క్లాసో కూడా తెలియని నాన్నవి ! ఫోర్త్ - బి, అని రాయండి.''

''ఇంకా నీ పని నయమే ! క్లాసొక్కటే తెలియదు. నాదయితే పేరు కూడా తెలియదు'' చిన్నారి నవ్వడం మొదలెట్టింది.

''నీ పేరెందుకు తెలియదు పద్మిని సెకండ్ - ఎ సెక్షన్'' నాన్న మహా గొప్పగా చెప్పారు.

''అయ్యో పిచ్చి నాన్నా ! పద్మిని పెద్దనాన్నగారమ్మాయి పేరు, నా పేరు పద్మ సెకండ్-బి'', చిన్నారి మళ్లీ నవ్వడం ఇంతలోకి మళ్లీ అమ్మొచ్చి 'చాలు వెకిలి నవ్వులు ! అవసరం పడితే డబ్బు కట్టండి. ఎంతా లీసమైనా అందరు టీచర్లకీ చెప్పి టిసిలు తీసుకునే రండ'ని పది రూపాయలిచ్చి లక్షా తొంభయ్యారు ఆర్డర్లేసి పంపింది. పెద్ద బట్టల మూటుంది కదాని డ్రైవరు చేత మమ్మల్ని స్కూల్లో దిగబెట్టించేశారు నాన్న. గేటు దగ్గర జీపు దిగి ఆ మూట ఈడ్చుకుంటూ ఆఫీసు సిస్టరు దగ్గరకెళ్లాం.

మేం తెచ్చినవి చూసి ఆవిడ ''చాలా కలెక్ట్ చేసి తెచ్చారే, మంచి పిల్లలు ! మిమ్మల్ని ప్రభువు చల్లగా చూస్తాడు'' అంటూ ఆ మూట తీసుకున్నారు.

''ఏం చూస్తాడు సిస్టర్ ! మిమ్మల్నందర్నీ వదిలి వెళ్లిపొమ్మంటున్నాడు ప్రభువు. మా నాన్న గారికి ఏలూరు ట్రాన్స్ఫరయి పోయింది. టిసి లిప్పించండి'' అని వుత్తరం ఇచ్చాను. ఆవిడ నాన్న ఉత్తరం చదివారు ''అన్ని వూళ్లూ తిరిగితే మీకు చాలా మంది స్నేహితులొస్తారు కదా ! ఎన్నో విషయాలు తెలుస్తాయి కదా ! అదే ప్రభువు ఆశీర్వాదమన్న మాట. మీరు భోజనాల బెల్లులో రండి. టిసి లిస్తాను'' అన్నారు. భోజనాల బెల్లులో మదర్ మా ఇద్దర్నీ తన రూంలోకి పిలిచారు ''మీరిద్దరూ మంచి పిల్లలు. ఎక్కడున్నా అందరి పట్లా స్నేహంగా దయగా వుండి మన స్కూలుకి పేరు తేవాలి. పెద్దలని గౌరవించాలి. టిసిలతో పాటు ఏలూరు కాన్వెంటు మదర్‌కి కూడా వుత్తరం ఇస్తున్నాను. అక్కడా ఇవే పుస్తకాలు కాబట్టి మీ నాన్నగారిని మిమ్మల్నదే స్కూల్లో చేర్చమని చెప్పండి'' అని చెప్తూ మా ఇద్దరికీ మంచి గ్రీటింగ్ కార్డులిచ్చారు.

ఆవిడ మమ్మల్ని మంచి పిల్లలన్నందుకు గొప్పగా అనిపించినా అందర్నీ వదిలేసి వెళ్లి పోవాలంటే ఎంత బెంగొచ్చిందో ! కొందరు టీచర్లని మళ్లీ చూడననుకుంటే నాకు బోల్డు

ఏడుపొచ్చేసింది. మళ్లీ చూద్దామని గుంటూరొచ్చినా టిసిలు తీసుకున్న పిల్లల్ని లోపలికి రానిస్తారో! రానియ్యరో! కానీమేం ఎంచక్కా ఏలూరెళ్లిపోతున్నావని కొందరు కుళ్లుమొహాలు ఎంత ఏడ్చుకున్నారో! ''మీకేవే! అదృష్టవంతులు. మీ నాన్నది ట్రాన్స్ఫర్ల ఉద్యోగం కాబట్టి అన్ని వూళ్ళూ తిరగొచ్చు. ఎన్నో ఇళ్లలో ఉండొచ్చు. మాకయితే చచ్చేదాకా ఒకటే బడి! ఒకటే ఇల్లు ! మా నాన్నలకి ట్రాన్స్ఫర్లే ఉండవు'' అని !

ఎంత ఆశో ! ట్రాన్స్ఫర్లందరికీ అవమంటే అవుతాయా కనీసం చిన్నింజనీరన్నా అవాలి కదా. ఇంకా పాపక్కా ప్రమోదక్కా వాళ్లకయితే విసుగొచ్చేలా చచ్చేంత డబ్బు ! వూరికే బియ్యం బస్తాలు హాలులో పెట్టుకోడం, వండుకు తినడం ఇంకెవ్వరికీ ఏ పనీ వుండదు.

తెల్లారితే సెలవలు. ఎలాగూ మేం వూరెళ్లి పోతున్నాం కదాని అందరం కలిసి 'నా ఇల్లు' సినిమా చూసొచ్చాం. సరిగ్గా నాన్న ప్రయాణమవుతుంటే గుర్తుకొచ్చి అడిగా ''మీరొక్కరే వెడుతున్నారా నాన్నా రైల్లో!''

''అవునురా! ఏం, వారం రోజుల్లో ఇల్లు కుదుర్చుకొచ్చి, మీ అందర్నీ తీసికెడతాగా'' అన్నారు.

''కాదు నాన్నా ! నిన్న సినిమాలో లాగా ఏమైనా అయి మీకు మతిపోతే మనం మళ్లీ మేం పెద్దయ్యాక కలుసుకుంటే మమ్మల్నిలా గుర్తు పడతారూ అందుకని 'అదిగదిగో గగనసీమ' గుర్తుపెట్టుకోండి.

ఆ పాట పాడితే మేం గుర్తొస్తాం'' అన్నా. అంతే ఇంక చూసుకో ! అమ్మ బాదిందీ విసిన కర్రతో నన్ను. అడ్డం వచ్చిన నాన్నకూ్కడా తగిలాయి. ముందు జాగర్తగా నేనేం చెప్పినా నేను శకునపక్షిలా కనిపిస్తానావిడగారికి ! అదీ నే చేసుకున్న పుణ్యం. పుంగోణం చేత అన్ని సామాన్లు పాక్ చేయించుకోమని చెప్పి నాన్న ఏలూరెళ్లిపోయారు మా టీసీలు తీసుకుని.

మంచాల నవార్లన్నీ విప్పి సోడాలో వుడకపెట్టించి వుతికి ఆరేయించి వుండలుండలుగా చుట్టించింది అమ్మ. వాడు మంచాలు కాంప్‌కాట్‌లు కాళ్లకి కాళ్లు విడగొట్టి గోనె పట్టాలో వేసి చిన్న శాల్తీలా చేసేశాడు. అందులోంచి ఆరు మంచాలొస్తాయంటే ఎవరూ నమ్మరు. మడత కుర్చీలు కూడా అలాగే నాలుగు కలిపి కుట్టేశాడు. పెద్ద బియ్యం డ్రమ్ములో చిన్న చిన్న సామాన్లన్నీ వేసి ఆ డ్రమ్ము కూడా కుట్టేశాడు. అలమరలో వున్న బొమ్మలన్నీ పాత చీరలతో చుట్టి మంచం కింద వుంటే నల్లపెట్టెలో పెట్టాడు. చూస్తుండగానే ఇల్లంతా గోనె పట్టాల్లోకి, డ్రమ్ముల్లోకీ పెట్టెల్లోకీ వెళ్లిపోయింది. అమ్మ ఒక్క కుంపటి, రెండు గిన్నెలు, మూకుడు, నాలుగు గ్లాసులు మాత్రం ఇవతలుంచింది. అడ్డాకుల్లో అన్నాలు అంటే ఎంత సరదాగా వుంటుందో మధ్య మధ్యలో పుల్లలేరుకుంటూ. మరి మా అమ్మకెందుకు తోచలేదో

ఇన్నాళ్లూ.

పాపం ఇల్లుగల తాతగారూ అమ్మమ్మగారూ ''ఏవే ఇల్లేరూ! నువ్వు లేపోతే ఈ వీధిలో వాళ్ల అజ ఎవరు కనుక్కుంటారే. అసలు నీకు మేం గుర్తుంటామా ? నీకేం అడవిలో పడేసినా కాలక్షేపం చేసి వస్తావ్'' అని రోజూ అడిగేవాళ్లు.

అమ్మేమో ! ''పిన్నిగారూ ! మీ ఇద్దర్నీ వదిలి వెళ్లాలంటే ఎంత బెంగగా వుందో! అచ్చం మా అమ్మా నాన్నగారి దగ్గిరున్నట్టే నిశ్చింతగా వున్నానిన్నాళ్లూ! కొత్తవూళ్లో ఎలా వుంటామో! అందరూ మీలా వుండరు కదా'' బాధ పడింది.

''నానీ ! నాకు మల్లే గారెలు నేతితో చెయ్యమని రోజూ మీ అమ్మతో పోట్లాడేదానివిగా! ఇవిగో మీ అందరికోసం చేశా''నని పెద్ద బేసిన్డు గారెలు తెచ్చి మా ఇంట్లో పెట్టి వెళ్లిపోయారు. అవి ఎంత బాగున్నాయో! కానీ అమ్మ ఒక్కటి కూడా తినలా. నేతిలో గారెలు వేయించడవేవిటీ వెగటొచ్చేలా అన్చెప్పి! అదీ మనమంచికేలే! కొన్నయినా కొందరికి నచ్చకపోతేనే కదా ఎవరన్నా ఇచ్చినవి మనం మనసు తీరా తినేది !

నాలుగు రోజులకే నాన్న వచ్చేశారు ఇల్లదీ కుదుర్చుకుని. జీపుని కూడా ఏలూరు తీసికెళ్లి పొమ్మన్నారుట. మరి సామినాథన్ గారిని మద్రాసేసేశారుగా ! ఇంక ఏలూర్లో నాన్నే సామినాథన్ గారన్నమాట.

ఇంక నాన్నొచ్చాక ఆ మిగిలిన గిన్నెలు కూడా మూట కట్టేసి పూటకోళ్లింట్లో భోజనాలు. అమ్మకయితే వుత్త జాకెట్టు బట్టలు పసుపుకొమ్ములేగానీ నాకెన్ని రకాల ప్రెజెంట్లొచ్చాయో! హరే రామా తాతగారు పెద్ద రామపట్టాభిషేకం ఫోటో, పాపక్కవాళ్లు ఇంగ్లీషు గ్రామరు పుస్తకం, ప్రమోదక్కవాళ్లు కారెమ్స్‌బోర్డు - ఇలా. దీని సామానుకే జీపు చాలేట్టు లేదని అప్పుడూ అమ్మ తిట్లే నాకు.

మూడింటివరకు వర్జం వుందని మేం సామాన్లన్నీ సర్దేసుకుని రెడీ అయిపోయినా బయల్దేర నియ్యలేదు అమ్మమ్మగారు. పొద్దుట్నుంచీ కళ్లు తుడుచుకోడవే ! అన్నం కూడా సయించ లేదుట ఆవిడకి. అమ్మతో బాటు మా నలుగురికీ కూడా బొట్లు పెట్టి అరటిపళ్లు ఇచ్చారు.

జీపుదాకా బుజ్జి నెత్తుకు వచ్చి ''పొండే దొంగ మొహాల్లారా! ఏ బంధాలూ లేకుండా బతకమని భగవంతుడు మమ్మల్ని పుట్టిస్తే మీ మీద మమకారం పెట్టుకోమని మాకెవరు చెప్పారు'' అంటూ చివ్వరిసారిగా మమ్మల్ని కోప్పడి జీపెక్కించేశారు అమ్మమ్మగారు.